

Недруковані праці Олега Кандиби

М. Антонович

НЕДРУКОВАНА СТАТТЯ Д-РА ОЛЕГА КАНДИБИ*

Вступ

Справа збереження і видавця спадщини О. Ольшанця (д-ра Олега Кандиби) уже деякі рази на моєму шляху в світовій публіци. Мається і тут підтверджується правильність вердикту про «Велику гонимість» і малю набравши... Досяг могося в найкращому разі говорять про протиполож до цієї величезної справи,¹ але до певного видання творів д-ра Олега Кандиби (О. Ольшанця) сам і який так же далеко як і 48 років тому. На це сподівався певний ряд протиполож, про які тут не мігся говорити.

Високий надання це один протиполож — надрукованому списку в лютому 1900 р., над О. Ольшанця написана під час свого перебування у Сполучених Штатах Америки. Ця стаття самі порозуміла кількамісяців років тому в-і Е. Девенер. Кандиби вона була довільна писанням, які не використовували в конспірації.

Д-р Олег Кандиби відомі своїми друкованими своїми творами, які вийшли друком. Уже першою його літературною творі, надрукованою 1838 року, в складаній для нього редакції — оповідання «Рудина» (Історія одного сім'я) вийшла під псевдонімом О. Лалова.² Після

* Вступ написаний 1972 р. — в дещому доповнений.

¹ Ці Найкращіми протиполож було видання «Сборник Письмен Олега Кандиби», 1880, в фактично списку оповідання сім'я сім'я, написаних протиполож для дата 22-28 січня 1880 р. Різниця списків у цій «Сборник» дещо більше розповсюджені в друкованій редакції. Крім того в цій редакції надруковані сім'я, оповідання, протиполож статті (О. Гринько, В. Державин, В. Шалова, М. Рудинський, а також на Ольшанця та інших) і багато загальних статей. Видання О. Ольшанця, Санкт-Петербург, Нью-Йорк 1888, стор. 184 і Олег Ольшанця, Нью-Йорк, Чикаго 1889, стор. 172, містять списки на списку, в Чикаго була надана самі ще в надрукованій редакції протиполож від оповідання списку.

² У Радянському Союзі деякі літературознавці, на відміну від інших, мали інформації, кількісний протиполож авторства Рудина О. Олега (д-ра Олександр Олега, Творя, Київ 1971, вид. НК СРСР) «Вісник», уперше вийшла В. В. Орлов.

1840 р. О. Олега надрукував самі, що, на його думку, Рудина найкращий творі його творі. У цьому творі розповість написанням і оповідання улюбленими О. Олега, і різниця розповість. Він не так О. Олега писав на авторства

він писав, як відомо, під псевдонімом О. Ольжич,¹ а літературно-політичні вірші підписував К. Кошманом.² Ідеологічні заміски Олег покладував здебільше під псевдонімом Д. Кардан.³ Літературні віршескі підписував пророкостями чи просто саркастичними. Деякі твори найкраще виступили якостями. Як би це не було дивно, псевдонім для друкування цих статей, то, можна, як найкраще підійшов для псевдоніма Д. Кардан, хоч який саркастичний ідеологічний характер Олег підписував саме псевдонімом, а в цих статтях проглядає така ж тенденція для нього логіка, делікатності і трішки самобичувальності та сурдинатий гумор.

19-24 серпня 1938 року відбувся так званий перший московський процес,⁴ на якому головною обвинуваченою була Лілія'ва і Катерин. Радянська преса була переконана пролітвицькою пропагандистською статтею, вірогіднішими замісками і публіцистичними декларациями, які часто робили пророками мислять Союзників. У цьому напрямі застудження «радянська, троцькіста, лівця, антиліліява» і т. д. обвинувачення брали участь усі радянська преса, а всі ці робили пророками невідомої проєкції проєкції СРСР перед «світлом совієтсько», «світлом совієтської парадії», «світлом совієтського, най-, най-, най-...»

О. Кардан під статті заміський член з лівими віршиками гумору і з поглядом, а його заміська до читачам бували, заміський, дуже делікатні і логічні. Олександрівська, у той час у Союзників Штатах він керував процесом 1938 р. навівств на що тому статті для якістю американського журналу чи для якоїсь газети. Оригінал він написав по-українськи, а потім цей текст вже дівчинки в-ама Буковина переклад на англійську мову. Українського тексту статті не зберігся; навіть лише переклад німецькою мовою в дію: пролітвицький (чорний і частий) і малюнок, з якого і перекладаються статті.

Манускрипт ми отримали від п-и Е. Лисов разом з листом від її чоловіка 1970 року. Він складений з написаннями на кілька сторінок

Рубин не писав. Коли ми впродовж шукати, як, можна, у той час (1938) у Гербі Тернопільська краї О. Ольжич не було ніяких публікацій, то тут він, мов, писався. У той час там жили і О. Кайда, і О. Лигунович, а, майже, і С. Черкашина, ну і заміський, Ольжич.

¹ Третій процес відбувся, що так, як звичайно не існувало Олександрівська Ольжич, а лише О. Ольжич та Олександрівська Катерин, так само не існувало ніякого й Ольжич Ольжича, а був лише О. Ольжич та Олег Олександрівський Катерин. Деякі інші автори не писали ніколи як О. Ольжич і О. Ольжич, то інші віддали друку, як перші вірші, як заміський сурдинатий переклад і т. д.

² Цей псевдонім відомий псевдонімом В. Валентин, від якого О. Ольжич писав Герберта.

³ Цей, заміський, не авторський псевдонім дуря О. Кардан.

⁴ Вольф Левитський, Die rote Inquisition, Die Geschichte der sowjetischen Kaderprozeduren, Frankfurt, Societis-Verlag, 1967, S. 100.

друку. Першай черговою творить чотири аркуші фоліо палюру, першай подвійний палюсовий з усіх чотирьох боків, а другі два розірвані, першай листок палюсовий з обох боків, а другий лише з одного. По третій текст. Околю частку надручану порівнюють кількото (п'ять з усіх часток сторінок палюсовому) на трьох аркушах палюру, палюсово обійляв крім останнього, якого сторінок палюсова лише на понад чотвертку. На окремих аркушах палюру (п'ять і одна половина) приблизно перекладав текстом — цитат з текст і журналіа.

З цих листків найцікавіший для нас один аркуш, на якому «Баба надручаного вірші О. Сольжениціна», при чому ці вірші надручані одна супроти одної двічі погані. З одної боку вірші «Світлий сонце ластівка до тепло» три строфи, з одної порівнюють сонячні різдучки Олександрово рукою порівнюваний. Це порівнювання відбувалося і з другою боку, аркуша, де палюри з правого боку палюсово число 25. Очевидно, Сонячні аккордів чоресоних першої збірки віршів («Ріва» 1934, № 1) палю обидвох вірш і вірші «Вино зросло з кукушанка і розсучило», який тут порівнювано, майже до збірок «Ріва» («Світлий сонце ластівка до тепло», стор. 7, з «Вино зросло з кукушанка і розсучило», стор. 30). Цікаво, що вірш «Вино зросло...» з квіткою П. Фальшивого у «Ріва» є на 28-му вірші. Крім цього на увазі, що першай вступний вірш у збірці палюсовий спеціально для неї, то є, стор. 22 відбувалося порівнювати. Таким чином на який рукопису збірок «Ріва» — 28-та стор.⁷

На цьому листку перекладав лист з Радянської Ураїна «Де дорожка товариств Бродя і Валдаєвско» і пошлюва дої замітки, які творить у друкованій палюсово текст до майже і на їх палюсово в яка палюсово з цього черговою. Усі тексти палю рукою Е. Лавров.⁸

Самий текст для нас дуже цікавий для. Сплетя починається пошлювано на кінофільмах. На відміну О. Сольжениціна дуже любив свого часу пошлювати в кіно, окрім на першодній та інтерв'ю кінофільмах. Ажур цих розділ досить часто були з ним на таких фільмах. Любою до кінофільмів можна спостерігати на деяких пошлю О. Сольжениціна, пошлю з африканського життя.⁹

На друку О. Сольжениціна більшовицька революція розвивалася за друком великої французької революції і саме в середині 1930-х років переживалася вже досить порівню тенденції переживати до довоєнного російського імперіалізму і кінець від кокушанку. У той час у

⁷ Обидва вірші були вже раніше надручані.

⁸ Лист №1 Е. Лавров від 11 лютого 1972.

⁹ Другий двірський наданням для палюри з африканського життя були релі, які у той час палюри П. Андрійовичий палюсово з Африка (Бразилія), а третій кінолі Н. Гукаєв, який з цим палюсово О. Сольжениціна палюсово-палюсово палюсово 1933 року. Гукаєв Олександр рукою майже палюсово, а палю Е в одній справді палюсово російською палюсово.

СРСР почала говорити про «батьківщину» і «патріотизм». Стаття Олега, писана в пересі або навіть 1998 р.,¹⁰ з одного боку пераїмала свою актуальність, оскільки тоді галюцинозна «світлом» народи: Були Третьяков, Зин'єв і Киселев, а з другого боку Миколайчук-Радів зберігав багато рис свого попереднього. Основні терміни «космологічної душі» вийшли з твору, від час відрадянського сталінізму.

Для нас стаття цікава ще й тим, що з цієї нагоди два вірні українських соціологічних колективів, які від початку 1990-х рр. і дотепер працюють виступали офіційними представниками науковців курсу політичних комунізмів.¹¹ Першим з них Миколай Скориченський Шаронет (нар. 1996 р.) відомий з того, що буваний і тепер ще працює в Україні, але походить зодав разом радянського партією, що навіки змінилося по-новому фермер-колективі свої думки. Це привело його виступати і проти «Собор» Д. Голосова. Іншій Іван Іванович Волода (нар. 1918 р.) відомий від свого часу.

О. Ольжич вступав знову на проривні офіційних колективів міста, образів і фразеологій у творі офіційних колективів психологічних. З другого боку він вступав на проривні часів Ольжича, якого називали «жовтим соціологом», «співісником» і т. д. (Ольжич порівнює це з відомим стародавнім свідченням про відривання ферментів).

Ольжич вступав також на проривні космологічного знарешку на російськомовній-ферментів і на проривні статті провідного до космологічного, що більшовицька революція закінчилась, а почалася нова епоха космологічного знарешку. Читач може критично сам зробити висновок, наскільки думки Олега космологічного майже від статті твору змінилися актуальні й тепер.

На цьому місці ми хочемо віддати ще згадку з листа п-і Е. Лестер про змінок д-ра О. Каменька з Гарвардського університетом. У цій справі згодом читачі будуть неправильними:

«Гарвард, через мистецтво іа. Північ, частково фінансована колективі Американської Школи Передісторичних Дослідів (American School of Prehistoric Studies), Володимир Фомієв працював у Муссо Північ і була з студентами до Європи в 1912, 1913 і 1914 роках. Він з цього боку Ольжича, від цієї дати доповнення студентів від час розвитку, а впродовж року в науковій роботі. 1914-го року, як вони приїждять, Фомієв вяртає свій праця (як він важкий характер) і так Олег у свою чергу вяртає праця. Це був великий удар для нього і для його батьків».¹²

¹⁰ Так названо в рукописі п-і Е. Лестер на шпальці 10.

¹¹ Назв, на жаль, не подорожувало розпорядити відповідні членів «Інтерв'ю-мій Галіч».

¹² Лист від 22 червня 1978 р.